

dels derföre att somliga af dessa qvarnar och sågar äro i och för odlingsföretag raserade och dels derföre att andra, genom utdikningar af vattnet, blifvit så försämrade att de föga eller intet kunna betjena allmänheten med mäld och sågning, och då dertill kommer att från och med 1864 en mängd nya qvarnar och sågar blifvit anlagda, till hvilka egarne sjelfve underhålla väg, får jag vördsamt föreslå att Riksdagen ville för sin del besluta,

att utfärda en kungörelse, hvarigenom den i lag stadgade skyldigheten för härader eller särskilda socknar att underhålla qvarnvägar till all kraft och verkan upphäfves.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1869.

Laur. Öhlin.

N:o 139.

Af Herr **J. Wener:** *Angående ett tillägg i det för Riksbanken gällande reglemente.*

Då, sedan sistlidna riksdag, ytterligare tvänne privatbanker med sedelutgifningsrätt oktrojerats, hvarigenom området af de orter, som hittills rört sig med Riksbankens sedlar, ytterligare inskränkts, torde åtminstone något, om ock ej så mycket, kunna vinnas för Riksbankens sedlars mindre utträngande ur allmänna rörelsen, om enskilde personer vid sina liqvider med Riksbanken egde tillfälle att få begagna sig af privatbanks-sedlar.

Tiden för en sådan tillåtelse, tror jag, vore så mycket lämpligare just nu, då Fullmäktige i Riksbanken medgifvit insättare å såväl upp- och afskrifnings- som deposit-räkning rättighet att direkt genom korrespondens hänvända sig till Banken, och fördelen af denna rättighet troligen är i hög grad illusorisk, så länge de först å sina orter måste till sina li-

qvider anskaffa sig Riksbankens sedlar eller resa långa vägar för att anskaffa postremissvexlar.

Privatbankerna hafva visserligen härstädes daglig invexling af sina sedlar, men då denna invexling sker å olika håll för särskilda banker, och endast å korta tider af dagen, gör den tidsförlust, som genom utvexlingen uppkommer, det till en svårighet och mången gång till ränteförlust för räkningshafvare med Riksbanken att verkställa en sådan utvexling, hvarföre ock, enligt min öfvertygelse, mången, som önskade insätta penningar såväl å upp- och afskrifnings- som deposit-räkning i Riksbanken, till undvikande af omgångar hänvänder sig till andra banker, hvarigenom Riksbanken går förlustig en vinst, som eljest kunde densamma tillskyndas.

En ytterligare fördel tror jag äfven vore att Riksbankens sedlar derigenom skulle i orterna vinna mera spridning och mer än hittills ingå vid uppbörd af Kronans inkomster. För närvarande är likväl händelsen, att ehuru Kronans embetsmän hvarken äro skyldige eller ega rättighet att i liqvid emottaga privatbankssedlar, de dock så godt som af tvingande omständigheter måste sådant medgifva, för att undvika allt för stora restantier.

Då jag dessutom alldeles icke skulle önska, att det skulle åläggas Riksbanken såsom en skyldighet, utan endast att Fullmäktige i Riksbanken må medgifvas rättighet att, med nödig varsamhet i liqvider med räkningshafvare med Riksbanken å de orter der dagliga invexlingskontor finnas, emottaga privatbankssedlar, vågar jag föreslå, att i Reglementet för Fullmäktige i Riksbanken må intagas en paragraf af följande lydelse:

På Fullmäktige må ankomma att vid liqvider med och insättningar i Riksbanken och dess Diskont- och Lånekontor tillåta emottagande af enskilde sedelutgifvande Svenska bankers sedlar på alla de orter, der Riksbanken utöfvar sin verksamhet och der sedelutgifvande bank har daglig invexling af sina sedlar, samt för öfrigt under sådana vilkor, som Fullmäktige kunna för Bankens betryggande för förlust finna nödigt föreskrifva.

Om remiss till Banko-Utskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Julius Wener.
